

Паниум — Число пет

Разбойниците от твоя народ: възвеличаването и падението на Рим в пророчеството

Jeff Pippenger

2025-03-05

Книгата на Даниил разгръща забележителен пророчески разказ, вплитайки принципа на повторение и разширяване, който преминава през нейните видения — от металния истукан в глава 2 до сложните царски конфликти в глава 11. В рамките на тази структура се очертава убедителен довод: битката при Акциум през 31 г. пр. Хр., завършила с падането на Египет през 30 г. пр. Хр., стои като ключово изпълнение на Даниил 11:25, 26, отбелязвайки зората на 360-годишното върховенство на езическия Рим.

Данаил 11 започва с възхода и падението на империи след смъртта на Александър Велики през 323 г. пр. Хр. Но към стих 14 настъпва промяна. Около 200 г. пр. Хр., когато Антиох III (Магнус) се подготвял за битката при Паниум срещу детето-цар Птолемей V, Рим се намесил не като обикновен страничен наблюдател, а като „грабителите на твоя народ“. Загрижен да осигури снабдяването на Египет с жито сред елинистическите смутове, Рим проявил влиянието си по време на Втората македонска война (200–197 г. пр. Хр.), подготвяйки сцената за своята пророческа роля.

Господството на Рим над юдеите

Пренесени напред до 63 г. пр. Хр., стих 16 намира изпълнение, когато Помпей шурмува Ерусалим, влиза в Светая Светих и утвърждава римското владичество над „прекрасната земя“. Оттук стихове 17 до 22 проследяват последователност от римски личности: източните походи на Помпей, завоеванията на Юлий Цезар и убийството му през 44 г. пр. Хр., данъчното управление на Август Цезар (отбелязано в Лука 2:1), завършило през 14 г. сл. Хр., и Тиберий, под чието управление Христос бе разпнат в 31 г. сл. Хр., когато „князът на завета“ бе съкрушен. Пророческата линия от Помпей в Ерусалим до Тит в Ерусалим през 70 г. сл. Хр. представя линията на римското господство над Божия народ.

Започвайки с римски генерал, осквернил храма, и завършвайки, когато римски генерал разруши храма, се разкрива подписът на Алфа и Омега. Започвайки с оскверняване и завършвайки с разрушение, историческата линия съдържа също и оскверняването и разрушаването на Онзи, Който каза за Себе Си: „Разрушете този храм и в три дни ще го издигна.“ Истината е съставена от първата, тринадесетата и последната буква на еврейската азбука, а линията, започваща с Помпей и завършваща с Тит, включва едно средно разрушаване на храма, което е представено от средния от трите кръста, издигнати точно в самата среда на седмицата, в която Христос дойде да потвърди завета. Стихове шестнадесет до двадесет и две представят пророческа линия, която носи подписа на истината. В историята, представена от стиховете, има шепа важни пророчески линии, но основната тема

на линията е господството на Рим над юдеите.

Съюзи и договори

Стих 23 „повтаря и разширява“ чрез връщане назад към 161–158 г. пр. Хр., когато юдеите под водачеството на Юда Макавей сключиха съюз с Рим (1 Макавеи 8). Това подчертава уникалната стратегия на Рим за изграждане на империя — завладяване чрез договори и съюзи, метод, различен от този на неговите предшественици. Стих 24 завършва тази фаза, като отбелязва, че Рим щял „да замисля своите хитрости против крепостите, дори до време“.

И след съюза, сключен с него, той ще действа измамливо; защото ще възлезе и ще стане силен с малоброен народ. Мирно ще навлезе дори в най-плодородните места на областта; и ще върши онова, което не са вършили бащите му, нито бащите на бащите му; ще разпределя между тях плячка, грабеж и богатства; да, ще замисля планове си против крепостите, но само за време. Даниил 11:23, 24.

За едно време

Думата, преведена като „срещу“, може да се разбира и като думата „от“. Рим предсказва своите замисли „от“ него. Думата „от“ в стиха посочва град Рим, политическото и военно сърце на империята, като изходна основа на неговите стратегии. „Времето“ е пророчески 360 години, започвайки, когато Египет пада през 30 г. пр. Хр. след Акциум, и завършвайки в 330 г., когато Константин изоставя Рим заради Константинопол.

Стихове 25 и 26 насочват вниманието си непосредствено към самия Акции.

И той ще възбуди силата си и куража си против южния цар с голяма войска; а южният цар ще бъде подбуден към бой с твърде голяма и могъща войска; но той няма да устои, защото ще кроят замисли против него. Да, онези, които ядат от дела на трапезата му, ще го погубят, и войската му ще прелее; и мнозина ще паднат убити. Даниил 11:25, 26.

През 31 г. пр. Хр. Октавиан, представляващ Рим като „северния цар“, струпа силите си срещу Египет на Клеопатра, „южния цар“, в грандиозен морски сблъсък. „Твърде голямата и могъща войска“ на Антоний и Клеопатра се пречупи, погубена от стратегически „замисли“ (тактиката на Агрипа) и предателства — отстъпничеството на съюзниците на Антоний и отстъплението на Клеопатра по средата на сражението. До 30 г. пр. Хр. Египет бе римска провинция, с което започна безпрепятственото господство на езическия Рим. Този 360-годишен период, от 30 г. пр. Хр. до 330 г. сл. Хр., съответства на върховенството на Рим, съсредоточено в неговата първоначална крепост, докато преместването, извършено от Константин, „събори“ тази крепост, както предсказва Даниил 8:11.

Да, той се възвеличи дори до Княза на воинството; и чрез него бе отнета всекидневната жертва, и мястото на Неговото светилище бе съборено. Данаил 8:11.

Когато Константин изостави град Рим заради града Константинопол, той остави в града Рим вакуум на властта, отворен за папската църква да заеме седалището на властта, представено от града Рим. Това действие изпълни втория стих на Откровение тринадесета глава.

И звярът, който видях, приличаше на леопард, и краката му бяха като краката на мечка, а устата му — като устата на лъв; и змеят му даде своята сила, своя престол и голяма власт. Откровение 13:2.

В Даниил 8 две различни еврейски думи, и двете преведени като „святилище“, разграничават разказа за святилището в книгата на Даниил. Книгата на Даниил представя война между Христос и Сатана, както е илюстрирано в земните представители на Христос и Сатана. Вавилон, земният представител на Сатана, побеждава Ерусалим в началото на Даниил, а Ерусалим побеждава Вавилон в четиридесет и пети стих на единадесета глава. Царствата, представени от града Ерусалим и от града Вавилон, са „святилища на сила“. Градовете Вавилон и Ерусалим са и двата святилища на сила, и и двата имат свои собствени храмове в пределите на града. Храмът Пантеон се намира в града Рим, а храмът в Ерусалим е неговият съответстващ образ в пророческия разказ. Вавилон и градът Рим са фалшификати на Ерусалим.

В Даниил 8 двете еврейски думи са „miqdash“ в стих 11, където малкият рог (езическият Рим) събаря „мястото на своето святилище“ (град Рим), когато Константин се премества през 330 г. Другата дума е „qodesh“ в стихове 13, 14, където Божието святилище очаква очистване след 2300 денонощия. Макар и двете думи да се превеждат като святилище, „miqdash“ може да означава или Божия крепост, или езическа крепост, докато „qodesh“ в Библията се употребява единствено за означаване на Божието святилище.

В Даниил 11:31 „святилището на силата“ (градът Рим) бива осквернено, когато варварите и вандалите донасят война в града Рим. „Мишците“ в стиха започват с Хлодвиг през 496 г. и продължават, докато папският Рим не се въздига напълно през 538 г., когато остготите са прогонени от града.

Пророческата линия от Акциум се простира отвъд 330 г. „Китимските кораби“ от стих 30 обозначават вандалите под водачеството на Генсерик, които разграбиха Рим през 455 г., като по този начин сигнализираха за краха на Западния Рим. След това се издига папският Рим, управлявайки от 538 до 1798 г.; в продължение на 1260 години, докато генералът на Наполеон Бертъе не нанесе „смъртоносна рана“, като плени Пий VI. Тритеста и шестдесетте години на езическия Рим, от 30 пр. Хр. до 330 г., отразяват 1260-те години на папския Рим, като всеки от тях започва, когато пада трета пречка (Египет, остготите).

Съвременният „цар на север“ се появява в стих 40. През 1989 г. папството, тайно съюзено със Съединените щати на Рейгън (символизирани като колесници, кораби и конници), поваля СССР, „царя на юг“ (атеизъм/комунизъм). Стих 41 посочва как папството завладява „прекрасната земя“ — превръщайки протестантските Съединени щати в католически Съединени щати — докато стихове 42 и 43 посочват как Обединените нации, представени чрез Египет, се поддават на троен съюз, състоящ се от Обединените нации (змея), Ватикана (звяра) и Съединените щати (лъжепророка), насочвайки света към Армагедон. Стих 45 предсказва края на тази власт, „без никой да ѝ помогне“; раната ѝ е изцелена в стих четиридесет и първи, но съдбата ѝ е запечатана в стих четиридесет и пети.

Актиум през 31 г. пр. Хр. е средоточната точка на стихове 25 и 26, поставяйки началото на 360-годишното царуване на Рим от неговото светилище-крепост. При стих четиринадесети като уговорка, разказът за езическия Рим от стих шестнадесети до прехода към папския Рим в стих тридесет и първи представлява цялата линия на езическия Рим. Тази линия е разделена на три части. Стихове шестнадесети до двадесет и втори са линията на господството на Рим над древния Израил. Стихове двадесет и трети и двадесет и четвърти определят онова дело на изграждане на империя, което Рим прилагаше, когато завоюваше чрез съюзи и договори в съчетание с военна мощ. От стих двадесет и четвърти до последния израз в стих тридесет и първи се простира двуделна линия, представяща период, през който Рим превъзнасяше себе си, последван от падение.

„Определеното време“ е завършекът на 360-те години в годината 330. Стихове двадесет и седем до последната фраза на стих тридесет и първи, която посочва кога папската власт, представена като мерзостта, която докарва запустение, е поставена на престола през 538 г., са историята на езическия Рим в контекста на периода от триста и шестдесет години върховно управление, последван след това от двеста и осем години на постепенно падение.

Следователно „времето“ от стих двадесет и четвърти започва през 31 г. пр. Хр. с прибавянето на царя на юга към владението на царя на севера и завършва през 330 г. със разделянето на царя на севера на изток и запад. От 330 до 538 г. езическият Рим постепенно се разпада. Различните пророчески отъждествявания, свързани с различните етапи от упадъка на езическия Рим, са пророческите опорни точки, които позволяват на изследователя на пророчеството да разпознае Божието пророческо Слово. В изпълнение на стих четиринадесети от Даниил единадесета глава Рим утвърждава видението и един от начините, по които върши именно това, е чрез своето падение. Стихът гласи: „също и насилниците измежду твой народ ще се възвеличат, за да утвърдят видението; но ще паднат.“

Когато Рим е нападнат от китимските кораби и след това напада юга, това не беше нито както предишното, нито както последващото; защото оттук нататък се изобразява падението на римската власт. Първите четири тръби от седемте тръби в Откровение, намиращи се в осма глава, по-специално описват четирите главни сили, които в крайна сметка доведоха Западния Рим до неговия край към 476 година. Видението се утвърждава, когато грабителите на твой народ се превъзнасят и падат. Пророческото видение е онагледено върху рамката на падението на Рим. Западният езически Рим падна от 330 до 538 година. Папският Рим падна през 1798 година. В историята на петата и шестата тръба Източният Рим падна под османските турци през 1453 година. Тези три падения са част от видението, което се утвърждава от грабителите на твой народ.

Стихът заявява: „също и насилниците измежду твой народ ще се възвеличат, за да утвърдят видението; но ще паднат.“ От 31 г. пр. Хр. до 330 г. езическият Рим „се възвеличаваше“ в своето върховенство над света. От 330 до 538 г. езическият Рим западаше, за да подготви пътя човекът на греха да седне в Божия храм, провъзгласявайки себе си за Бог. От 538 до 1798 г. папската власт „се възвеличаваше“, а през 1798 г. падна. От 31 г. пр. Хр. до 330 г.

Западният Рим „се възвеличаваше“ с това, че беше центърът на Римската империя, а от 330 до 476 г. падна. През 330 г. Константин възвеличи това, че Константинопол е центърът на Източния Рим, а през 1453 г. Източният Рим падна. Периодите на различните представяния на Рим всеки притежават време, в което Рим се възвеличава, последвано от период, който илюстрира неговото падение, защото „насилниците измежду твоя народ ще се възвеличат, за да утвърдят видението; но ще паднат.“

Еврейската дума, преведена като „разбойници“, е по-точно да бъде преведена като „разрушители“, защото това е по-близко до основното значение на корена — да пробива или да разрушава — отколкото строго „разбойници“ (което предполага кражба). Терминът насочва към онези, които рушат граници, закони или завети, а не просто открадват имущество. В библейското пророчество Рим е разрушителят, макар в четиринадесети стих да е преведен като „разбойници“. Във втора глава на Даниил Рим е желязното царство, а след това в седма глава четвъртият звяр също е Рим.

След това видях в нощните видения, и ето, четвърти звяр, страшен и ужасен, и извънредно силен; и имаше големи железни зъби: той поглъщаше и строшаваше, и стъпкваше остатъка с краката си; и се различаваше от всички зверове, които бяха преди него; и имаше десет рога. Даниил 7:7.

Четвъртият звяр — който е Рим — има „железни“ зъби, защото е същото това четвърто царство, представено като желязо във втора глава. В седми стих четвъртият звяр, Рим, „строшава“, и когато строшава, „стъпка остатъка с нозете си“. Звярът Рим е желязното царство, а свойството да строшава и да стъпка остатъка представлява действието на гонение. Гонението, стоварено върху древния Израил, беше „знак“.

Освен това всички тия проклетия ще дойдат върху тебе, ще те преследват и ще те настигнат, докле бъдеш погубен; защото не послуша гласа на Господа, твоя Бог, за да пазиш Неговите заповеди и Неговите наредби, които Той ти заповяда. И те ще бъдат върху тебе за знак и за чудо, и върху потомството ти до века. Понеже не послужи на Господа, твоя Бог, с радост и с веселие на сърцето поради изобилието на всичко, затова ще служиш на враговете си, които Господ ще изпрати против тебе, в глад и жажда, в голота и в лишение от всичко; и Той ще положи железен ярем на шията ти, докле те погуби. Господ ще доведе против тебе народ отдалеч, от края на земята, бърз както лети орелът; народ, чийто език няма да разбираш; народ със свирепост лице, който няма да зачете стария, нито ще покаже благоволение към младия. Второзаконие 28:45–50.

Проклетието върху древния Израил, навлечени поради техния бунт, са „знак и чудо, и върху потомството ти до века“. Проклетието трябваше да бъде наведено върху тях чрез „народ със свирепост лице“. Звярът с железни зъби, който „строшава и стъпка остатъка“ в седма глава, е също и четвъртото царство, което произлиза от разделението на царството на Александър; и както при Моисей във Второзаконие, това царство е народ, чийто език древният Израил не би разбирал. Римското царство в осма глава на Даниил е народ със свирепост лице и народ, който говори на различен език.

А че когато беше строшен и на негово място се издигнаха четири, четири царства ще се издигнат от народа, но не с неговата сила. И в последното време на тяхното царство, когато престъпниците достигнат пълната си мярка, ще се издигне цар с дързък вид, който разбира тъмни изречения. Даниил 8:22, 23.

„Разбойниците (рушителите) от твоя народ“ утвърждават видението; те се възвисяват и падат. Четвъртото желязно царство беше езическият Рим, който владееше върховно, когато се превъзнасяше, но чийто окончателен падеж се превърна в пророческа характеристика, която утвърждава видението. Те са рушители, защото потъпкват Божия народ чрез гонение.

Ще продължим това изследване в следващата статия.